

A garázslövészet

Richárd és András megtalálta nagyapjuk légpuskáját a folyosó egyik sarkában és megkérdezték, mire való. „A kártékony sereglők elriasztására. Megeszik a termést”- mondta a nagyapjuk.

„Kipróbálhatjuk?”, kérdezte a tíz éves András és a 14 éves Richárd. „Ha akarjátok, megmutatom, a garázs falára célba lőhettek, de előbb figyeljétek ide, nehogy baleset érjen benneteket’, és a nagypapa megmutatta, hogyan kell biztosan megtartani a fanyeles puskát, hogyan kell az ólomgolyót betölteni, majd kérte őket, hogy véletlenül se célozzanak egymásra.

„Értjük Nagypapi, akkor kipróbálhatjuk?”, kiáltották egyszerre. „Gyertek!” és odaadta a puskát a gyerekeknek. Nagyapjuk a II. világháború alatt a Királyi Honvédség tisztje volt, aki szerencsésen megmenekült a nyugati frontról, és tudta, hogy a fegyver nem játék, de megbízott unokáiban.

Richárd lőtt először a papírból készített céltáblára, majd András vette a kezébe a fegyvert és lövéseik egyre pontosabbá váltak. Jó móka, de egyben tanulás is volt, csakúgy amikor nagyapjuk kémiai kísérleteket mutatott be nekik.

Egy olajos színű befőttesüvegből nátriumot vett elő, levágott egy kisebb darabot és egy lavór vízbe dobta. Hatalmas robbanás, tűz és sercegés következett és a gyerekek csak bámultak, erre képes a kémia! „Hát igen, de nagyobbat nem dobok rá, mert az túl heves reakcióval járna, vigyázni kell a kémiai elemekkel. A Na ha H₂O-val nátrium-hidroxidot alkot, úgy ahogy a foszfor is meggyújtja a gyufát a doboz oldalán. Ha kálium-permanganátot oldunk fel vízben, az lilaszínű elegyet eredményez, tudni kell, hogy ez az oldat fertőtlenítő hatású, a sebet lehet kezelni vele”, s a két testvér csak ámuldozott, annyira lekötötte drága nagyapjuk éles esze és bölcsessége, tudása. „Dobjuk nagyobb darab nátriumot a lavórba!”, kérték őt mindketten.

„Na jó, egy utolsó próba, de menjünk ki az udvarra, mert ez már veszélyesebb manőver lesz! De aztán irány ebédelni!”, tette hozzá. És tényleg

nagyot robbant a vízbe dobott nátrium, a fém úgy táncolt a víz felszínén, mint tüzes kénkő.

Hát ilyen jószívű tanárember volt nagyapjuk a két testvérnek, ezért is őrizte András katonakori fényképét az olvasószéke melletti komódon, azon a bútordarabon, ami nagyapjáé volt és a Kékes típusú fekete-fehér tévé helye volt a régi házban.

Nagyapjuk már régen elhunyt, sírját minden évben meglátogatták a már negyvenes éveiben járó testvérek, de a család többi tagja is csak jó emlékeket őrzött róla. Igazi tanító volt, aki a harmincas években egy kis faluban nevelte a szegény iskolásokat, igazi példakép volt egész életében, aki a tanítást hivatásnak tekintette, és ehhez tartotta magát a nehéz, kommunista ötvenes években is, amikor a templomba járástól is letiltotta az iskolaigazgató. András is tanári diplomát szerzett a kilencvenes években, ahogy apja, nagyapja is, akiktől megtanulta, hogy a tanítás szerénységet és szolgálatot érdemel és majd később, évtizedek után hozza meg a gyümölcsét, a hálát...